

Sygn. akt II Kp 60/15

3 Ds 1432/14 Dnia, 27 maja 2015 roku

POSTANOWIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Bogusława Pawlica

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Potyka

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 maja 2015 roku

zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.

na postanowienie Prokuratury Rejonowej w Rudzie Śląskiej z dnia 27 lutego 2014 r. o odmowie wszczęcia śledztwa prowadzonego pod o sygn. akt 3 Ds 1432/14

na mocy art. 465 § 2 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2015 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Rudzie Śląskiej, sygn. akt 3 Ds 1432/14, odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie dokonanego w nieustalonym dniu listopada 2013 r. w K. przywłaszczenia rzeczy powierzonej na podstawie umowy leasingu o nr (...) z dnia 14 sierpnia 2012 r., w postaci ciągnika siodłowego V. (...) o nr rej. (...) wartości 120 000 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.. tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. na zasadzie 17 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego.

Postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa zakwestionował pełnomocnik skarżącej spółki i w dniu 17 marca 2015 r. złożył zażalenie wnosząc o jego uchylenie. W uzasadnieniu skarżący podniósł, że pokrzywdzona wielokrotnie kontaktowała się z korzystającym z umowy leasingu R. R.. Jedynym celem kontaktów było odzyskanie pojazdu marki V. w związku z wypowiedzeniem umowy leasingu. Jak twierdzi pełnomocnik pokrzywdzonego, R. R. wykazywał zmienną postawę chęci zwrotu pojazdu, najpierw twierdził że miał zwrócić pojazd z początkiem 2015 roku, a później że został mu skradziony. Pokrzywdzony wobec takiej postawy leasingobiorcy wysnuł wnioski, że nie ma on zamiaru zwrócić pojazdu i konsekwentnie go ukrywa. W efekcie tego stanu rzeczy złożył do Sądu Cywilnego pozew o wydanie rzeczy ruchomej.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Rudzie Śląskiej wniósł o nieuwzględnienie zażalenia argumentując, że stanowi ono polemikę z decyzją prokuratora. Podniósł, że sprawa ma charakter cywilnoprawny i pokrzywdzonej służy droga cywilna dochodzenia roszczeń.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie z niżej podanych powodów:

W ocenie Sądu okoliczności podnoszone w zażaleniu nie mogą prowadzić do wzruszenia zaskarżonego postanowienia.

W pierwszym rzędzie należy podkreślić, iż w sprawie zostało wnikliwie i szczegółowo przeprowadzone postępowanie dowodowe, zostały wykonane wszystkie czynności celem wyjaśnienia okoliczności sprawy w tym została zgromadzona niezbędna dokumentacja, a powołane przez skarżącą okoliczności nie dawały podstaw do jego uchylenia. Nie można

również dopatrzeć się z urzędu powodów, które zdecydowałyby o stwierdzeniu konieczności uzupełnienia materiału dowodowego w celu wyjaśnienia okoliczności sprawy.

Z analizy akt sprawy wynika, że R. R. w dniu 14 sierpnia 2012 r. zawarł z (...) Sp. z o.o. w G. umowę leasingu o nr (...).

W dniu 14 sierpnia 2012 r. (...) podpisał akt wydania przedmiotu leasingu oraz upoważnienie do odbioru i używania przedmiotu leasingu dla R. R..

Przedmioty leasingu zostały odebrane przez R. R. w dniu 17 sierpnia 2012 r. (k. 17).

R. R. nie regulował terminowo opłat leasingowych za przedmiotowy pojazd. Jak wynika z akt sprawy ostatnia wpłata została uiszczona w dniu 12 września 2013 r. (k.5).

Z dniem 29 października 2013 r. wypowiedziano R. R. umowę leasingu na ciągnik siodłowy marki V. (...) (k.4).

Do dnia 11 lutego 2015 r. R. R. nie zwrócił przedmiotu umowy leasingu o nr (...).

Z zeznań świadka H. K. – prowadzącego firmę windykacyjną - wynika, że firma leasingowa (...) Sp. z o.o. w dniu 29 października 2013 r. przekazał mu wypowiedzenie umowy leasingu celem przekazania R. R.. Jak twierdzi świadek dostarczył przedmiotowe wypowiedzenie jednakże bez potwierdzenia odbioru pisma przez R. R.. R. R. wydał mu dobrowolnie 7 pojazdów, natomiast nie wydał pojazdu w postaci ciągnika siodłowego marki V. (...) (nr nadwozia (...) o nr rej. (...)). Wedle relacji świadka R. R. kontaktował się z nim telefonicznie przesuając termin zwrotu pojazdu (k.3).

Z informacji pozyskanych przez funkcjonariuszy Policji wynika, że R. R. obecnie użytkuje ten pojazd i prowadzi rozmowy w celu wykupienia od (...) przedmiotowego pojazdu. Okoliczność tą potwierdził pracownik spółki (...). (k. 22).

Ponadto spółka (...) Sp. z o.o. w dniu 27 lutego 2015 r. skierowała do Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku wobec R. R. pozew o wydanie rzeczy ruchomej tj. pojazdu V. (...) 5 20.1t o nr rej. (...) (k. 55).

Art. 17. § 1 pkt 2 k.p.k. stanowi, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa. Przy czym brak w czynie ustawowych znamion przestępstwa obejmuje sytuacje, gdy czyn wprawdzie miał miejsce, jednak nie zawiera on wszystkich znamion określonego przestępstwa, a w rozpoznawanej sprawie przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że R. R. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł umowę leasingu z (...) Sp. z o.o., lecz z uwagi na nieregularne uiszczanie czynszu umowa ta została mu wypowiedziana. W związku z wypowiedzeniem umowy dobrowolnie zwrócił siedem pojazdów z wyjątkiem jednego - ciągnika siodłowego marki V. (...), który użytkował.

Faktem jest, że z dniem 29 października 2013 r. została mu wypowiedziana umowa leasingu o nr (...) na przedmiotowy pojazd. Jednakże z akt sprawy nie wynika, z wyjątkiem skierowanego pozwu o wydanie rzeczy, by spółka podejmował w okresie od października 2013 r. do lutego 2015 r. inne czynności zmierzające do wyegzekwowania przedmiotowego pojazdu np. drogą pisemnego wezwania do wydania rzeczy.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na istotę przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

Jego strona podmiotowa polega na umyślności wyłącznie w formie zamiaru bezpośredniego, ponieważ charakteryzuje je szczególne ukierunkowanie (dolus coloratus) – zamiar postępowania z rzeczą jak właściciel. Innymi słowy, zachowaniu sprawcy musi towarzyszyć tzw. animus rem sibi habendi, zamiar zatrzymania mienia bez żadnego tytułu prawnego – zob. wyrok SN z 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77 (OSNPG 1978, nr 6, poz. 6) i powiększenia swego majątku kosztem majątku osoby pokrzywdzonej – wyrok SN z 11 marca 2003 r., V KK 212/02 (KZS 2003, nr 7–8, poz. 29); wyrok SN z 24 kwietnia 2007 r., IV KK 31/07 (Biul. PK 2007, nr 11). Elementem strony podmiotowej przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. jest zamiar sprawcy traktowania rzeczy jak własnej i uzewnętrznienie woli zerwania

łącności właściciela z rzeczą, a także woli włączenia tej rzeczy do majątku swojego bądź innej osoby. Sprawca tego przestępstwa ma zamiar dysponowania rzeczą jak właściciel z pominięciem osoby uprawnionej, a nie tylko czasowe utrudnianie bądź uniemożliwianie właścicielowi korzystania z rzeczy (wyrok SA w Poznaniu z 26 marca 2013 r., II AKa 44/13, LexPolonica nr 6800661).

Bezspornym jest fakt, że R. R. w dalszym ciągu dysponuje przedmiotem leasingu. Jednakże jego działanie nie charakteryzuje celowość i bezpośredni zamiar zatrzymania rzeczy. Jest w stałym kontakcie z przedstawicielami spółki i podjął kroki w celu nabycia na własność ciągnika siodłowego marki V. (...). Ponadto nie rozporządził rzeczą na rzecz innego podmiotu.

Podkreślić należy, że argumenty zawarte w zażaleniu nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Z analizy akt sprawy nie wynika, by pojazd ten został skradziony R. R., nie ma również dokumentacji która potwierdzałaby fakt, że (...) Sp. z.o.o. wielokrotnie wzywał go do wydania rzeczy. Pokrzywdzony nie wykazał, jakie działania miały stać się podstawą do przyjęcia, że R. R. celowo zmierza do zatrzymania bezprawnego pojazdu.

Wbrew zasadom logiki byłoby postępowanie R. R., który przecież zwrócił siedem pojazdów dobrowolnie, a tylko tego jednego nie.

Skoro zatem w zachowaniu R. R. nie można doszukać się umyślności w zamiarze bezpośrednim zatrzymania rzeczy to wyklucza to możliwość przypisania mu znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

Powyższe okoliczności doprowadziły do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa w sprawie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Dlatego też Sąd nie podziela argumentacji zawartej w zażaleniu zawiadamiającego i przyjmuje stanowisko Prokuratora za w pełni uzasadnione.

W ocenie Sądu w sprawie niniejszej brak podstaw do ingerencji prawa karnego, które co należy zaznaczyć, jest środkiem ostatecznym.

Usilnie podkreślić należy, że kwestie związane z wykonaniem umowy cywilnoprawnej tj. umowy leasingu winny zostać rozstrzygnięte na płaszczyźnie prawa cywilnego np. zwrot rzeczy lub naprawienia szkody, co niewątpliwie pokrzywdzony uczynił poprzez skierowanie pozwu o wydanie rzeczy.

Podsumowując należy stwierdzić, iż przeprowadzona przez Sąd analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż zarówno decyzja jak i argumentacja prawna i faktyczna zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Prokuratora jest prawidłowa, a w konsekwencji w zupełności zasadne w niniejszej sprawie pozostaje nieuwzględnienie zażalenia i utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia.